

Do mě si klidně strč, ale moje přátele nech na pokoji

Motorka pode mnou předla, když jsem ujížděla městem, aniž bych měla cíl. Nakonec jsem však přece jen zastavila na kraji jednoho parku a vypnula motor. Zůstala jsem sedět na motorce a sundala si helmu.

Chvilí jsem váhala, ale pak jsem z kapsy vylovila mobil a vytočila Lukovo číslo. Zvedl to takřka okamžitě.

„Kam jsi šla?!“ vypálil na mě bez otálení. „Laylo! Kde jsi?“

„Serov má Georgii, Luku,“ řekla jsem, jak nejkliďněji jsem dokázala. „Tohle už nemůžu ignorovat. Nedovolím tomu parchantovi, aby ubližoval lidem v mém okolí.“

„Tím, že se mu vydáš, nikomu nepomůžeš!“

„Já se mu nehodlám vzdát,“ odpověděla jsem a pevně sevřela mobil v ruce. „Byli to oni, kdo mi zničil život. Kvůli nim jsem to, co jsem. A teď za to budou platit.“

„Laylo, prosím,“ zašeptal Luke zkroušeně. „Nedělej to.“

„Sbohem, Luku. A díky za všechno,“ řekla jsem a přerušila hovor dřív, než stihl říct cokoli dalšího. Bylo mi z toho zvláště. Sice jsem ho neznala dlouho, ale pomohl mi, když jsem to nejvíc potřebovala. Stál při mně i přes moje uštěpačné řeči. To je výkon, který zvládne jen málokdo.

A teď byla řada na mně. Druhé číslo, které jsem vytočila, patřilo méjím mámě.

„Čekal jsem, že se ozveš o něco dřív,“ ozval se Serov téměř okamžitě.

„Nebud' sarkastickéj. Lidi to nemaj rádi.“

„To říká ta pravá,“ ušklíbl se a namířil ovladačem na televizi. Znovu zapnul zvuk, ale ztlumil ho a přešl program. „Radši se podívej, co se děje ve světě.“

„Záživný,“ ušklíbla jsem se. Avšak místo toho, abych se řídila jeho pokyny, jsem k němu došla a začala jsem se prohrabovat nákupem.

„Co dělá rameno?“ zeptal se mě a sebral mi z ruky mražené kuře, aby ho mohl uklidit do mrazáku.

„Nudí se,“ odpověděla jsem. „Myslím, že jsi měl pravdu. Díky své speciální genetické výbavě mám asi opravdu lepší regeneraci. Teď. Škoda, protože dřív bych to využila taky.“

„O tom nepochybuju,“ zamumlal Luke. „Jdu si dát sprchu. A už žádnou hudbu, jasný?“

Mou jedinou odpovědí byl škleb, který jsem mu věnovala, než jsem se znovu usídlila na gauči a přitáhla si mísu s popcornem.

Když jsem zvedla oči, abych zjistila, na který program Luke vlastně přešl, zatrnulo mi. Tvář na obrazovce jsem znala. Až příliš dobře.

Zakuckala jsem se, přeskočila stůl a vrhla se k televizi. Několikrát jsem zuřivě zmáčkla tlačítko na zvýšení hlasitosti a s bušícím srdcem jsem naslouchala.

„Georgia Linden byla naposledy spatřena před dvěma dny svými rodiči, než ráno odešla do školy,“ řekl ženský hlas v pozadí. „Podle ředitelky akademie však do školy nedorazila. Policie dívku prohlásila za pohřešovanou a vyhlásila po ní pátrání.“

Na obrazovce se objevila televizní moderátorka a nezúčastněně začala mluvit o nějaké další události. Pomalu jsem odstoupila od televize, ale to bylo všechno, na co jsem se zmožila.

Pak jsem se však otočila na patě a vrhla se na svoje věci, které jsem měla rozházené po celém bytě. Už jsem sahala po klice, když mi pohled padl na Lukovu zbraň. Zaváhala jsem, ale pak jsem sevřela chladnou pažbu v ruce a strčila ji do malé tašky, kterou jsem si přehodila přes rameno. Potom jsem z věšáku sebrala klíčky od motorčky a vyrazila z bytu, aniž bych za sebou zavřela dveře.